

Sygn. akt VI Pa 29/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SO Renata Bukowiecka - Kleczaj SR del. Elżbieta Góralska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Renata Sekinda

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2014 roku w Szczecinie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko Zespołowi Szkół nr (...) (...) w P.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda D. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim IV Wydziału Pracy z dnia 14 stycznia 2014 roku sygn. akt IV P 244/12

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążenia powoda D. K. kosztami zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08 maja 2012 r. powód D. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Zespołu Szkół nr (...) (...) w P. kwoty 2 405,75 zł wraz odsetkami tytułem zaległego wynagrodzenia chorobowego za okres od dnia 20 maja 2011 r. do dnia 13 czerwca 2011 r.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż w dniu 22 grudnia 2011 r. doszło do spotkania między powodem a dyrektorem i wicedyrektorem Zespołu Szkół nr (...) (...) w P., na którym to spotkaniu doszło do porozumienia, w wyniku którego dyrektor pozwanego miał odstąpić od pobierania rat wynagrodzenia za okres zwolnienia lekarskiego. Przedmiotowe pobieranie rat wynagrodzenia powoda nastąpiło w wyniku stwierdzenia, iż powód wykorzystywał okres zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem, wobec czego utracił prawo do wynagrodzenia za tenże okres. Powód wskazał, iż dyrektor pozwanego zwlekał z wykonaniem decyzji o odstąpieniu od pobierania rat wynagrodzenia i ostatecznie powiadomił powoda, iż nie wycofa się z prawa odebrania powodowi wynagrodzenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany Zespół Szkół nr (...) (...) w P. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, iż w wyniku przeprowadzonej w dniu 13 czerwca 2011 r. kontroli, stwierdzone zostało, iż powód przebywał w czasie zwolnienia lekarskiego na stadionie w P., gdzie prowadził zajęcia sportowe z młodzieżą w ramach zatrudnienia w (...)w P.. Jednocześnie pozwany wskazał, iż powód w trakcie zwolnienia lekarskiego w dniach 23 maja 2011 r. oraz 27 maja 2011 r. prowadził zajęcia z pierwszej pomocy przedmedycznej w ramach kursu na prawo jazdy, a także w dniach 4-5 czerwca 2011 r. przebywał jako trener z młodzieżą na Międzywojewódzkich Mistrzostwach Juniorów i Juniorów Młodszych w P..

Pozwany wskazał, iż powód wykonywał czynności sprzeczne z przeznaczeniem zwolnienia lekarskiego, a w konsekwencji, na podstawie art. 92 § 3 pkt 2 k.p. w związku z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa powód utracił prawo do wynagrodzenia za okres zwolnienia lekarskiego, tj. od dnia 20 maja 2011 r. do dnia 13 czerwca 2011 r., tj. łącznie za okres 25 dni.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy w S. oddalił powództwo oraz przyznał pozwanemu Zespołowi Szkół nr (...) (...)w P. od powoda D. K. kwotę 450 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

W dniu 1 grudnia 1986 r. powód D. K. został zatrudniony w Zespole Szkół (...)w P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku nauczyciela, w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie stał się pracownikiem Zespołu Szkół Nr (...) (...)w P.. Jednocześnie powód zatrudniony był w (...)w P. na stanowisku instruktora lekkiej atletyki, zajęcia prowadził w poniedziałki w godzinach od 15.30 do 17.00, środy od 15.30 do 18.00 i piątki od 15.30 do 18.00

Na podstawie umowy ze Starostwem Powiatowym w P. powód miał prowadzić odpłatnie, w czasie trwania kursu na prawo jazdy, zajęcia z udzielania pierwszej pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach samochodowych. Zajęcia odbywały się w pozwanym Zespole Szkół a kursantami byli uczniowie tego Zespołu. Dyrektor pozwanego Zespołu Szkół zatrudniony był na stanowisku asystenta i mógł zmienić termin zajęć teoretycznych.

W okresie od dnia 20 maja 2011 r. do dnia 13 czerwca 2011 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, ze wskazaniem: „może chodzić”.

W dniu 05 czerwca 2011 r. powód był obecny na Międzywojewódzkich Mistrzostwach Juniorów i Eliminacjach do Ogólnopolskiej Olimpiady Młodzieży Juniorów Młodszych w lekkiej atletyce, które odbywały się w P.. W zawodach tych startowała M. Ć. - zawodniczka trenowana przez powoda.

W dniu 25 i 27 maja 2011 r. powód prowadził zajęcia z udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej pokrzywdzonym w wypadkach drogowych.

W dniu 13 czerwca 2011 r. upoważnieni przez dyrektora pozwanego Zespołu Szkół do przeprowadzenia kontroli J. H. i P. P. ustalili, iż powód przebywał o godz. 17:30 na terenie stadionu i prowadził zajęcia sportowe z młodzieżą w ramach Powiatowego Międzyszkolnego Ośrodka Sportowego. Kontrolującym powód powiedział, że przebywa na stadionie i obserwuje grupę sportową a wcześniej biegał w terenie z młodzieżą.

W dniu 14 czerwca 2011 r. powód złożył do (...)w P. zwolnienie lekarskie za okres od 20 maja 2011 r. do 13 czerwca 2011 r. Po 13 czerwca 2011 r. złożył również dziennik zajęć, w którym wskazał, że przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Pismem z 20 czerwca 2011 r. dyrektor pozwanego Zespołu Szkół poinformował powoda, że utracił on prawo do wynagrodzenia za okres zwolnienia lekarskiego od 20 maja 2011 r. do 13 czerwca 2011 r. w związku z wykonywaniem w czasie zwolnienia czynności sprzecznych z przeznaczeniem zwolnienia tj.:

- prowadzeniu w dniu 23 maja 2011 r. i 27 maja 2011 r. zajęć z pierwszej pomocy przedmedycznej w ramach kursu na prawo jazdy,
- uczestniczeniu w wyjeździe z młodzieżą w dniach 4-5 czerwca 2011 r. na zawody sportowe do P.,
- prowadzeniu w dniu 13 czerwca 2011 r. zajęć sportowych z młodzieżą.

W piśmie wskazano, że na podstawie art. 87 par. 7 k.p. wynagrodzenie za miesiąc lipiec 2011 r. będzie powodowi pomniejszone o wynagrodzenie za 25 dni zwolnienia lekarskiego. Na wniosek powoda należność rozłożono na 12 rat.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo okazało się nieuzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał, że bezspornym jest w sprawie, iż powód zatrudniony był w pozwanym Zespole Szkół na stanowisku nauczyciela wychowania fizycznego i w okresie od 20 maja 2011 r. do 13 czerwca 2011 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Sąd meriti przywołał treść art. 92 k.p., który stanowi, że za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającą łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia — trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego — pracownik zachowuje prawo do 80 % wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1 nie przysługuje w przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do zasiłku chorobowego (§ 3 pkt. 2). Stosownie zaś do treści art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. 2010.77.512) ubezpieczony wykonujący w okresie niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Zdaniem Sądu I instancji ustalenia wymagało, czy powód w okresie zwolnienia lekarskiego wykonywał pracę zarobkową lub wykorzystywał to zwolnienie w sposób niezgodny z jego celem i czy pozwany pracodawca zasadnie potrącił powodowi z wynagrodzenia za pracę kwotę wynagrodzenia wypłaconą za czas choroby od 20 maja 2011 r. do 13 czerwca 2011 r.

Sąd Rejonowy uznał, że w niniejszym postępowaniu zostało udowodnione, że powód w czasie zwolnienia lekarskiego wykonywał pracę zarobkową.

Sąd I instancji ustalił, iż zarówno z dowodu z dokumentu, jak i z zeznań samego powoda bezspornie wnika, iż w dniach 25 i 27 maja 2011 r. prowadził on szkolenia dla uczestników kursu na prawo jazdy z udzielania pierwszej pomocy poszkodowanym w wypadkach samochodowych. Zajęcia te były prowadzone dla osób odbywających kurs prawa jazdy. Jednocześnie w żaden sposób nie zostało udowodnione przez powoda, że wykonywanie wyżej wymienionej czynności było usprawiedliwione okolicznościami, a także, że odbywało się na polecenie dyrektora pozwanego. Powód nie wykazał również, iż niemożliwym było przesunięcie tych zajęć na inny dostępny termin.

Również za udowodnione Sąd Rejonowy przyjął, że powód w związku z zatrudnieniem w (...) w P. prowadził w dniu 13 czerwca 2011 r. zajęcia sportowe z młodzieżą. Na fakt prowadzenia tych zajęć wskazuje szereg korespondujących ze sobą okoliczności. Po pierwsze, powód zajęcia w (...) w P. prowadził w poniedziałki, środy i piątki, a z zeznań osób kontrolujących i protokołu przez nich sporządzonego wynika, że powoda zastano na boisku (...)w poniedziałek 13 czerwca 2011 r., o godz. 17.30. Data kontroli wynika z treści protokołu, który został podpisany przez powoda. Za kolejną istotną okoliczność Sąd Rejonowy uznał fakt, że powód był wówczas ubrany w dres, biegał z młodzieżą, mierzył im czas, czyli wykonywał czynności takie jak osoba zatrudniona na stanowisku instruktora lekkiej atletyki. Sąd przywołał treść zeznań świadka C. G., który zeznał, że powód był z grupką młodzieży: „jakiś tam konsultacje były, coś im przekazał a dzieci chyba pobiegły w teren”. Ponadto z zeznań osób przeprowadzających kontrolę wynika, że zanim kontrolujący zastali powoda na boisku to wcześniej biegał on z młodzieżą. Przyznał to również powód składając zeznania.

Za istotne uznał Sąd I instancji również to, że powód nie poinformował dyrektora Międzyszkolnego Ośrodka (...), że w związku z chorobą odwołuje zajęcia. Z zeznań P. O. nie wynika, aby powód zawiadomił go, że w okresie od 20 maja 2011 r. do 13 czerwca 2011 r. zajęcia się nie odbędą. Ponadto zwolnienie lekarskie powód złożył do (...) dopiero po jego zakończeniu czyli po 13 czerwca 2011 r. pomimo, że było wystawione na okres od 20 maja 2011 r. W tej sytuacji faktycznej Sąd meriti uznał, że nie są przekonujące twierdzenia powoda, że w ostatnim dniu zwolnienia lekarskiego postanowił sprawdzić swoją sprawność fizyczną aby na drugi dzień pójść do pracy dobrze przygotowanym do prowadzenia zajęć wychowania fizycznego. Sąd a quo nie dał wiary zeznaniom powoda, że był on obecny na boisku Ośrodka Sportowego, spotkał tam grupę młodzieży, która uprawiała sport a niektóre z tych dzieci pobiegły w powodem w teren, bo jest on osobą znaną w P. oraz, że niektórym później mierzył czas na ich prośbę.

Zdaniem Sądu Rejonowego, gdyby powód nie prowadził zajęć w okresie zwolnienia lekarskiego, to w prosty sposób udowodniłby to zeznaniami osób, które miały w zajęciach uczestniczyć. Osoby te niewątpliwie potwierdziłyby fakt odwołania tych zajęć. Tymczasem powód nie powołał żadnego świadka na okoliczność, że zajęcia się nie odbyły.

W ocenie Sądu I instancji, nie ma znaczenia, że w dzienniku zajęć prowadzonym w (...) powód wskazał, że w okresie od 20 maja 2011 r. do 13 czerwca 2011 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Należy mieć bowiem na uwadze, że dziennik zajęć powód złożył pracodawcy dopiero po okresie zwolnienia lekarskiego, podobnie jak samo zwolnienie. Jednocześnie nie wykazał aby to opóźnienie było usprawiedliwione szczególnymi okolicznościami.

Zdaniem Sądu powód prowadził zajęcia w ramach zatrudnienia w (...), a po kontroli dotyczącej wykorzystania zwolnienia lekarskiego, która miała miejsce w dniu 13 czerwca 2011 r., wypełnił dziennik zajęć wskazując, że zajęcia się nie odbyły i złożył go do (...) oraz zwolnienie lekarskie celem wykazania, że zajęć nie prowadził. Gdyby w dniu 13 czerwca 2011 r. kontroli nie przeprowadzono, to powód nie złożyłby do (...) zwolnienia lekarskiego a zapisy w dzienniku zajęć byłyby inne.

Ustalono ponadto, że sposób przeprowadzenia przez pozwanego kontroli w dniu 13 czerwca 2011 r. w zakresie prawidłowości wykorzystania przez powoda zwolnienia lekarskiego, spełnia wymogi określone rozporządzeniem z 27.07.1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystania zwolnień lekarskich od pracy oraz formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich (Dz.U. 1999.65.743).

Wobec ustalenia, że w okresie zwolnienia powód wykonywał pracę zarobkową bezprzedmiotowe było badanie, czy jego wyjazd na zawody lekkoatletyczne w dniu 04 czerwca 2011r. należy traktować jako przejaw korzystania ze zwolnienia lekarskiego niezgodnie z przeznaczeniem.

Sąd Rejonowy wskazał na treść przepisu art. 87par. 7 k.p., który stanowi, że z wynagrodzenia za pracę odlicza się w pełnej wysokości, kwoty wypłacone w poprzednim terminie płatności za okres nieobecności w pracy, za który pracownik nie zachowuje prawa do wynagrodzenia. Odliczenie to nie wymaga zgody pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 1994 r., IPRN 8 1/94, OSNAPiUS 1995, Nr 5, poz.65). Skoro zatem pozwany pracodawca mógł z wynagrodzenia powoda bez jego zgody odliczyć w pełnej wysokości wynagrodzenie wypłacone za czas choroby za okres od 20.05.2011 r. do 13.06.2011 r., to tym bardziej mógł je potrącać za zgodą powoda w 12 ratach.

W świetle powyższego Sąd I instancji oddalił powództwo.

Jako podstawę prawną pkt II wyroku Sąd Rejonowy wskazał § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z par. 6 pkt 3 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości, jednocześnie wnosząc o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem wyrażonym w pozwie z dnia 08 maja 2012 r. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieprzyjęcie, że dyrektor pozwanego Zespołu Szkół nakazał powodowi przeprowadzenie zajęć z udzielania pierwszej pomocy dla uczestników kursu na prawo jazdy w czasie gdy

powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, a także poprzez ustalenie, iż w dniu 13 czerwca 2011 r. powód prowadził zajęcia sportowe z młodzieżą na stadionie lekkoatletycznym w P..

Nadto, powód wskazał, iż powoływanie się przez pozwanego na wyjazd powoda na Międzywojewódzkie Mistrzostwa Juniorów i Eliminacje do Ogólnopolskiej Olimpiady Młodzieży Juniorów Młodszych w (...) w Poznaniu stanowi ingerowanie w życie prywatne powoda, gdyż brak było przeciwwskazań lekarskich do uczestnictwa w tym wyjeździe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed Sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art 378 § 1 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Sąd Najwyższy stwierdził, że sformułowanie „w granicach apelacji” oznacza, iż Sąd II instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, przeprowadza lub ponawia dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w postępowaniu przez Sądem I instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed Sądem I instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55). Jednocześnie przytoczyć należy, iż dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, Sąd II instancji może podzielić i uznać za własne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/60). Sąd II instancji może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku Sądu I instancji i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzania postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124).

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego, zaś ustalenia swe oparł na należycie zgromadzonym materiale dowodowym, którego ocena odpowiada wymaganiom wyznaczonym przez art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji przeprowadził merytoryczne postępowanie dowodowe, poczynił ustalenia faktyczne znajdujące odzwierciedlenie w materiale dowodowym, wydał trafny wyrok i uzasadnił go zgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Zarzut apelującego polegający na błędnym nieprzyjęciu przez Sąd, że dyrektor pozwanego Zespołu Szkół nakazał powodowi przeprowadzenie zajęć z udzielania pierwszej pomocy dla uczestników kursu na prawo jazdy w czasie, gdy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, nie zasługuje na uwzględnienie. Powód nie naprowadził żadnego dowodu, który wykazałby tę okoliczność. Jednocześnie przy hipotetycznym założeniu, że dyrektor pozwanego Zespołu Szkół wydałby powodowi polecenie tej treści, obowiązkiem powoda byłaby odmowa przystąpienia do wykonywania pracy w okresie zwolnienia lekarskiego.

Odnosnie zarzutu błędnego ustalenia, że w dniu 13 czerwca 2011 r. powód prowadził zajęcia sportowe z młodzieżą na stadionie lekkoatletycznym w P., Sąd Okręgowy podziela ustalony na podstawie dopuszczonych dowodów stan faktyczny z jednym wyjątkiem. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, iż powód podpisał protokół kontroli przeprowadzonej przez upoważnionych pracowników pozwanego, i że nie wynika z niego, aby wnosił do jego treści zastrzeżenia. Sąd Okręgowy wskazuje, iż na karcie przedmiotowego protokołu widnieje podpisane przez powoda zastrzeżenie, które przeczy ustaleniom osób przeprowadzających kontrolę. Powyższa okoliczność nie ma jednak wpływu na ocenę pozostałych przeprowadzonych dowodów, które przesądzają o słuszności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zauważyć bowiem należy, że z zeznań dyrektora (...)w P. wynika jednoznacznie, że każdy nauczyciel-trener ma obowiązek zawiadomić dyrektora o odwołanych zajęciach z młodzieżą, zaś w przypadku powoda dyrektor nie wiedział oficjalnie, że powód przebywa na zwolnieniu lekarskim jak również nikt z młodzieży nie przychodził w

okresie zwolnienia lekarskiego powoda z informacją o nieodbytych zajęciach (k. 105 akt). Skoro powód nie zawiadomił dyrektora o odwołaniu zajęć a zwolnienie lekarski i dziennik zajęć złożył dopiero po przeprowadzeniu kontroli przez pozwanego to Sąd Rejonowy mógł, nie naruszając zasad logiki, zasadnie przyjąć, że zajęcia w ośrodku Sportowym się odbywały a powód wykorzystywał zwolnienie lekarski niezgodnie z jego przeznaczeniem.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał również subsumpcji przepisów, które stanowią podstawę przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 k.p. za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia – trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego – pracownik zachowuje prawo do 80 % wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu.

Art. 92 § 3 pkt 2 k.p. stanowi, że wynagrodzenie, o którym mowa powyżej nie przysługuje w przypadkach, w których pracownik nie ma prawa do zasiłku chorobowego.

Art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stanowi, że ubezpieczony wykonujący w okresie niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu I instancji, iż powód niewątpliwie wykonywał czynności stanowiące pracę zarobkową w okresie, w którym przebywał na zwolnieniu lekarskim. Udowodnienie powyższej przesłanki przez pozwanego jest wystarczającą okolicznością dla stwierdzenia, iż pracownik traci prawo do wynagrodzenia chorobowego za cały okres zwolnienia lekarskiego.

Odnosząc się do zarzutu powoda, iż badanie charakteru jego wyjazdu na zawody sportowe do P. stanowi okoliczność bez znaczenia dla niniejszego postępowania, nadto jest ingerencją w sprawy prywatne powoda, Sąd Okręgowy podziela zdanie Sądu Rejonowego w zakresie w jakim Sąd ten uznał, iż w obliczu poczynionych ustaleń, iż powód wykorzystywał zwolnienie lekarskie w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem, okoliczność ta stała się nieistotna dla przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Kierując się przedstawioną argumentacją, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż orzeczenie Sądu I instancji jest trafne oraz odpowiada prawu, a dokonanie jego zmiany byłoby bezpodstawne, albowiem brak jest wadliwości stanowiących podstawę zarzutów pozwanego. Mając na względzie powyższe, uznając bezzasadność apelacji – na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

W punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania, odstępując od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 98 kodeksu postępowania cywilnego (k.p.c.), strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przy czym, zgodnie z treścią art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego statuują tym samym zasadę, że wprawdzie wynik procesu z reguły decyduje o obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, niemniej nie jest to obowiązek nieograniczony i podlega ocenie z punktu widzenia zasad słuszności.

Kodeks nie konkretyzuje pojęcia "wypadków szczególnie uzasadnionych", pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, Lex, nr 7366). Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie

kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej (por. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 1974 roku, sygn. akt II CZ 223/73, LEX nr 7379). Do wypadków szczególnie uzasadnionych w rozumieniu art. 102 k.p.c. można także zaliczyć sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu sądu (por. postanowienie SN z dnia 1 września 1973 roku, sygn. akt I CZ 122/73, OSNC 1974/98). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Na kanwie powyższych rozważań stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do odstąpienia od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w oparciu o art. 102 k.p.c. Po pierwsze, w ocenie Sądu, powód pozostaje obecnie w trudnej sytuacji majątkowej, z uwagi na panujący kryzys gospodarczy oraz rozwiązanie z nim stosunku pracy powoda i pozostawanie bez pracy.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku.